

acestea în sensul că cel care face jurământul său, se lasă chiar și în privința minimelor mijloace de trai, în voia lui Dumnezeu. Și această lep dare de sine este deosebit de grea, întrucât nu se dezmințe cuvântul Domnului că «unde este comoara ta, acolo este și inima ta»

În fine a treia lep dare de sine constă în castitate, adică în renunțarea la vieuirea cea după legile firii dintre bărbat și femeie. Ea nu înseamnă neapărat fecioria și nu a însemnat niciodată în mod exclusiv sau în mod principal fecioria. Cele ce se spun exagerându-se în această privință, nu se întemeiază pe vechile rânduieli și tradiții ale vieii monastice.

La aceste caracteristici ale vieii monahale se mai adaugă și aceea că modul de vieuire monastic s-a statornicit în două feluri și anume: ca mod de vieuire singuratic și izolat, și ca mod de vieuire în asociație sau în comun, în obște, și ca mod de vieuire chinovial sau de obște. Cel dintâi mod de vieuire monastic a fost cel idioritm, și ca mod de vieuire și se mai zice și stilul idioritm de via monahal, dar cel care a devenit mai caracteristic pentru starea monahală este modul chinovial, și ca mod de vieuire și se mai zice și stilul chinovial de via monahal.

În decursul dezvoltării vieii monastice, au mai apărut și alte caracteristici ale acesteia și anume cea mai remarcabilă dintre caracteristicile de mai târziu ale vieii monastice este aceea că de la dorința de lep dare de sine în scopul mântuirii proprii se trece la completarea acesteia cu hotărârea de a se practica lep darea de sine și pentru mântuirea celorlalți vieuitori din cinul monahal, precum și pentru mântuirea tuturor creștinilor și a tuturor oamenilor.

Această nouă orientare a vieii monastice a dat monahismului o nouă și superioară conștiință a misiunii sale, iar celorlalți credincioși, un motiv în plus pentru a-i cinsti pe cei care trăiesc după rânduielile vieii monastice. În acord cu această orientare, monahii poartă jugul lep dării de sine în locul celor care nu pot să-l poarte, după cum se înroagă pentru cei ce nu pot sau nu izbutesc să se roage pentru ei înșiși.

O altă caracteristică apărută mai târziu în viața monahală este aceea potrivit căreia jurământul și voturile monahale se depun în două chipuri și anume, într-un chip mai simplu și într-un chip mai solemn. Prin depunerea voturilor în chip simplu, monahul ia asupra sa și a zisa schim mic, adică chipul cel puțin mai simplu, mai puțin aspru, pe când prin depunerea jurământului și voturilor în chip solemn, care constă în repetarea solemnă a voturilor simple, monahul ia asupra sa schim mare, adică chipul cel puțin mai deplin sau mai aspru.

În fine, o ultimă caracteristică a monahismului pe care o mai relevăm pe lângă cele amintite pînă acum este aceea că membrii cinului monahal reprezintă împreună o societate religioasă, singura care a supraviețuit din vechile societăți de acest fel, care apăruse în viața Bisericii și care și-a creat, pentru adpostirea membrilor săi, anumite săli și aezămintele aparte, numite mănăstiri.

Apărută în condițiile și din cauzele arătate, monahismul, prin caracteristicile sale, s-a diferențiat de restul credincioșilor mireni ca și de cler, constituindu-se într-o stare aparte, și ca și se zice starea mo-